

בש"פ 3511/14 - היועץ המשפטי לממשלה נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 3511/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

המבקש: היועץ המשפטי לממשלה

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 16.5.2014 בעמ"י 26259-05-14 שניתנה על ידי כבוד השופטת תמר בזק-רפפורט ובקשה - בהולה - למתן צו שחרור ממעצר

תאריך הישיבה: י"ט באייר תשע"ד (19.5.14)

בשם המבקש: עו"ד נינה מנצור; עו"ד יפית רושינק

בשם המשיב: עו"ד בועז בן צור; עו"ד קרן שמש; עו"ד וליד כבוב

החלטה

לפני שתי בקשות: "בקשה דחופה לרשות ערר" ו"בקשה - בהולה - למתן צו שחרור ממעצר".

עמוד 1

לצורך הנוחות אתייחס בהחלטתי זו למר אריה כהן כאל "מבקש" ואל היועץ המשפטי לממשלה כאל "המדינה".

בראש ובראשונה ברצוני להתייחס בקצרה לאי קיום החלטת בית המשפט המחוזי (כבוד השופטת תמר בזק רפפורט) מיום שישי ה-16.5.2014.

הגם שרשמתי לפני את הסברי באת-כוח המדינה בדבר התקלות שהובילו לאי קיום החלטת בית המשפט המחוזי, מפליא הדבר שהמדינה לא קיימה את ההחלטה דנן ככתבה וכלשונה. בית המשפט קמא הורה על עיכוב ביצוע שחרורו של המבקש לחלופת מעצר בתנאים ל-48 שעות הנמנות מיום שישי ה-16.5.2014 בשעה 10:30 ומסתיימות ביום ראשון ה-18.5.2014 באותה שעה.

צו המעצר פקע איפוא אתמול בשעה 10:30 ואי שחרורו של המבקש בתום 48 שעות עיכוב הביצוע מהוה הפרה של הוראת בית המשפט המחוזי. בהקשר זה יצוין כי טוב היתה עושה המדינה אילו נמנעה מהעלאת הטענה לפיה אין למנות את שעות השבת במניין השעות לעיכוב ביצוע.

אף על פי כן, משהונחה לפני בקשה דחופה לרשות ערר מטעם המדינה על החלטת בית המשפט המחוזי לשחרר את המבקש לחלופת מעצר בתנאים, שמעתי בקשב רב את טענות הצדדים באשר לבקשה זו. להלן החלטתי לגבי בקשה זו:

1. כידוע, על בקשות רשות לערעור בענייני מעצרים הוחלה אמת המידה העקרונית שנקבעה בבר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ.
2. אף על פי כן, כבר הבעתי את דעתי בהזדמנויות שונות כי יש ליתן רשות ערעור לא רק כאשר מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית, אלא אף כאשר החלטת בית המשפט המחוזי אינה סבירה על פניה [השוו: בש"פ 3407/13 סעדה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (19.5.2013)].
3. מצאתי לנכון ליתן רשות ערר כבקשת המדינה, הגם שבנסיבות העניין הגעתי לכלל מסקנה כי לא ניתן לומר שהחלטת בית המשפט המחוזי במקרה דנן אינה סבירה על פניה. ואולם, נראה כי לכאורה יש ליתן רשות ערר כבקשת המדינה, הואיל והיא מעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית עקרונית, והיא שאלת ההצדקה למעצרו של המבקש בנסיבות המקרה, בהתחשב בכך שקיים יסוד מבוסס להניח כי תוגש בקרוב בקשה להסגרתו על ידי ארצות הברית וכי המעצר דרוש להבטחת ההסגרה.
4. עיון בהחלטת בית המשפט קמא מלמד כי הסוגיה הנ"ל נבחנה על ידו בקפידה בהתחשב בנסיבותיו הפרטניות של המקרה דנן, ולא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטה זו בהתחשב בנסיבות הרלבנטיות נכון למועד מתן ההחלטה.
5. מנספח 2 לבקשת המבקש "למתן צו שחרור ממעצר" עולה כי הערבויות וההתחייבויות המפורטים בהחלטת בית המשפט קמא נחתמו והופקדו, בנוסף, בא-כוח המבקש הצהיר לפני כי דרכו של המבקש הופקד במשטרה כנדרש

וכי סוגיית האיזוק האלקטרוני הוסדרה אף היא.

6. נוכח כל האמור לעיל, אני מורה בזאת על שחרור המבקש לאלתר לחלופת המעצר עליה הורה בית המשפט המחוזי. תהליך השחרור יבוצע בבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ט באייר תשע"ד (19.5.2014).

שׁוֹפֵט